

Αβώριος Λόγος

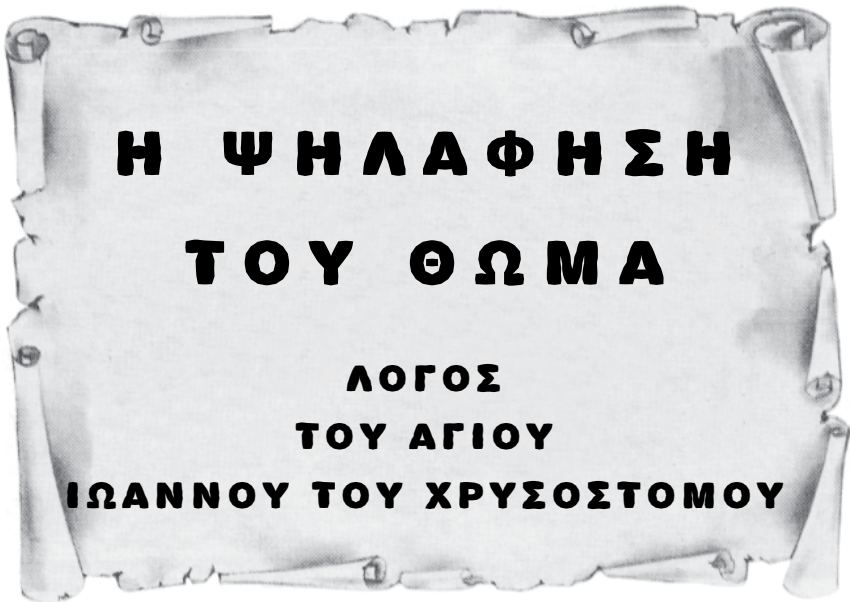
ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΔΕΛΦΩΝ - ΜΙΑΟΥΛΗ • ΤΗΛ. 2310-828989

ΕΤΟΣ Β'

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 2010 • ΤΕΥΧΟΣ 8

Έχει περάσει μία εβδομάδα από τότε που συνέβη το **θαύμα των θαυμάτων**, η Ανάσταση του Ιησού. Τα έκπληκτα μάτια των δέκα μαθητών, που έγιναν μάρτυρες αυτόπτες του Αναστάντος Κυρίου, διατηρούν ζωντανή την εικόνα της θείας παρουσίας. Της παρουσίας, η οποία αφαίρεσε από την ψυχή τους τη θλίψη και την αντικατέστησε με τη χαρά.

Αμέτοχος όμως αυτής της εμπειρίας και άγευστος αυτής της πνευματικής πανδαισίας έμεινε ο Θωμάς, ο λεγόμενος Δίδυμος. Σύμπτωση άραγε; Ίσως. Όμως στάθηκε σωτήρια για τις επερχόμενες γενεές.

Για τον απόστολο Θωμά ο Ιησούς Χριστός ήταν «ο Κύριος και ο Θεός» του. Το ίδιο και για τους άλλους μαθητές. Το ίδιο και για τους χριστιανούς όλων των εποχών. Γι' αυτό και στο παρόν τεύχος του «Θαβωρίου λόγου» παραθέτουμε ένα λόγο του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου για την ψηλάφηση του Θωμά.

Βιάζομαι να καταβάλω την οφειλή μου. Γιατί μπορεί να είμαι φτωχός, όμως θέλω να σας κάνω να νιώθετε ευγνωμοσύνη. Σας υποσχέθηκα να σας φανερώσω την απιστία του Θωμά· τώρα έρχομαι να εκπληρώσω την υπόσχεσή μου. Βιάζομαι να ξοφλώ τις πρώτες οφειλές, για να μη με πνίξουν οι τόκοι που μαζεύονται. Συνεργαστείτε και σεις στην καταβολή του χρέους μου και παρακαλέστε πολύ το Θωμά, να βάλει στα χείλη μου το άγιο δεξί του χέρι, το οποίο άγγιξε την πλευρά του Κυρίου, για να δυναμώσει τη γλώσσα μου και για να σας εξηγήσει όσα επιθυμείτε να μάθετε. Κι εγώ παίρνοντας θάρρος από τις πρεσβείες του Αποστόλου και Μάρτυρα Θωμά να κηρύξω την αρχική του απιστία αλλά και την κατοπινή του ομολογία, που είναι βάση και θεμέλιο της Εκκλησίας.

Όταν εμφανίστηκε ο Χριστός στους μαθητές Του, ενώ οι πόρτες ήταν κλειστές, και βγήκε πάλι με τον ίδιο τρόπο, έλειπε μονάχα ο Θωμάς. Ήταν κι αυτό έργο της θείας οικονομίας· η απουσία του να προξενήσει περισσότερη ασφάλεια και βεβαιότητα. Γιατί, αν ήταν παρών ο Θωμάς, δε θα είχε αμφιβολία· κι αν δεν είχε αμφιβολία, δε θα ζητούσε να ικανοποιήσει την περιέργειά του· και αν

δε ζητούσε να ικανοποιήσει την περιέργεια του, δε θα ψηλαφούσε· αν δεν ψηλαφούσε, δε θα ομολογούσε τον Χριστό Κύριο και Θεό· κι αν δεν ομολογούσε Κύριο και Θεό τον Χριστό, δε θα είχαμε εμείς διδαχθεί να Τον δοξολογούμε με αυτόν τον τρόπο. Όστε με την απιστία του ο Θωμάς μάς έδειξε το δρόμο προς την αλήθεια· και παρόλο που ήρθε μετά σταθεροποίησε την πίστη μας.

Έλεγαν λοιπόν οι μαθητές στο Θωμά, όταν ήρθε. «**Έχουμε δει τον Κύριο**». Έχουμε δει αυτόν που είπε: «**Εγώ είμαι το φως του κόσμου**»· έχουμε δει αυτόν που είπε «**εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή και η αλήθεια**». Και βρήκαμε την αλήθεια των λόγων να λάμπει μέσα στα πράγματα. Έχουμε δει αυτόν που είπε: «**Σε τρεις ημέρες ανασταίνομαι**». Κι αφού είδαμε την ανάσταση, προσκυνήσαμε αυτόν που αναστήθηκε. Τον ακούσαμε να μας λέει «**Ειρήνη σ' εσάς**», κι αντικαταστήσαμε την παραζάλη της λύπης με τη γαλήνια χαρά. Είδαμε τα χέρια Του, που δέχτηκαν τις αιχμές των καρφιών. Είδαμε τα χέρια, που μάχονται τη λύσσα των θεομάχων σκυλιών. Είδαμε τα χέρια, που ύφαναν την αφθαρσία μας. Είδαμε και την πλευρά που φωνάζει καθαρότερα από κάθε κήρυκα την ευσπλαχνία του πληγωμέ-

νον. Είδαμε την ίδια την πλευρά, που υμνούν οι άγγελοι και σέβονται οι πιστοί και τρέμουν οι δαίμονες. Δεχτήκαμε και το θεϊκό φύσημα από το θεϊκό στόμα Του, φύσημα πνευματικό, φύσημα που χορηγεί κάθε χάρη. Χειροτονηθήκαμε από τον Κύριο κύριοι, δηλαδή να έχουμε την εξουσία να συγχωρούμε τα σφάλματα. Αποκτήσαμε το δικαίωμα να κρίνουμε τους αμαρτωλούς, αφού μας έδωσε τέτοια εντολή: **«Σε όσους συγχωρήσετε τις αμαρτίες, συγχωρούνται σε όσους δεν τις συγχωρήσετε, δε συγχωρούνται»**. Τέτοια χαρούμενα λόγια ακούσαμε από το Σωτήρα, τέτοιες δωρεές απολαύσαμε. Ήταν αδύνατο να μην πλουτίσουμε, αφού μας έτυχε τέτοιος πλούσιος Κύριος. Μόνο εσύ έμεινες φτωχός, που δεν ήσουν μαζί μας. Κι ο Θωμάς τι τους είπε; Έχετε δει τον Κύριο; Καλά. Αυτόν που είδατε λοιπόν να τον σέβεστε πιο πολύ. Αυτόν που παρατηρήσατε, να τον κηρύττετε αδιάκοπα. Εγώ όμως, **«αν δε δω μέσα στις παλάμες του τις τρύπες των καρφιών και δε βάλω το δάχτυλό μου στα ίχνη απ' τα καρφιά και δε βάλω το χέρι μου στην πλευρά του, δε θα πιστέψω»**. Κι εσείς δε θα πιστεύατε, αν δεν βλέπατε πρώτα· έτσι κι εγώ **«αν δε δω, δε θα πιστέψω»**.

Μείνε, Θωμά, σταθερός στον πόθο σου αυτόν· μείνε σταθερός με επιμονή, για να δεις εσύ και να βεβαιωθεί και η δική μου ψυχή. Μείνε σταθερός ζητώντας αυτόν που είπε: **«Ζητάτε και θα βρείτε»**. Μην προσπεράσεις απλά ερευνώντας, αν δε βρεις το θησαυρό που ζητάς· χτύπα με επιμονή την πόρτα της σίγουρης γνώσης, ώσπου να σου την ανοίξει αυτός που είπε **«Χτυπάτε και θα σας ανοίξω»**. Αγαπώ το διχασμό των λογισμών σου, γιατί σβήνει κά-

θε διχασμό. Αγαπώ τη φιλομάθειά σου, γιατί ξεριζώνει κάθε φιλονικία. Ευχάριστα ακούω να λες πολλές φορές **«αν δε δω στα χέρια του το σημάδι απ' τα καρφιά, δε θα πιστέψω»**. Γιατί εσύ απιστείς κι εγώ μαθαίνω να πιστεύω. Εσύ σκάβεις με το δικέλλι της γλώσσας τα χωράφια, δηλαδή το θείο σώμα, κι εγώ θερίζω χωρίς κόπο τον καρπό και τον μαζεύω για μένα. Αν δε δω με τα ίδια μου τα μάτια τα αυλάκια, που σαν με αλέτρι χάραξαν οι άπιστοι μέσα σ' άγια Του χέρια, με κανένα τρόπο δε θα συμφωνήσω με τα λόγια σας. Αν δε βάλω αυτό το δάχτυλό μου στις λακκούβες των καρφιών, δε θα δεχτώ το καλό μήνυμά σας. Αν δεν κρατήσω μ' αυτό μου το χέρι εκείνη την πλευρά, που ανύποπτη μαρτυρεί την ανάσταση, δεν μπορώ να πιστέψω τη γνώμη σας. Γιατί κάθε λόγος είναι ισχυρός και βέβαιος, αν επιβεβαιώνεται από όλα τα πράγματα· και κάθε λόγος που δεν έχει τη μαρτυρία των έργων είναι χωρίς σημασία και βγαίνοντας από το στόμα χάνεται στον αέρα.

Πρόκειται να κηρύξω στους ανθρώπους τα θαύματα του Διδασκάλου. Πώς λοιπόν με τα λόγια θα πω αυτά που δεν είδα με τα μάτια μου; Πώς θα κάνω τους άπιστους να πιστέψουν αυτά που μήτε εγώ δεν τα έχω παρακολουθήσει; Θα πω στους Ιουδαίους και στους Έλληνες ότι έχω δει τον Κύριό μου να τον σταυρώνουν, όχι όμως αναστημένο, αλλά μόνο ότι το άκουσα; Και ποιός δε θα γελάσει με τα λόγια μου; Ποιός δε θα περιφρονήσει το κήρυγμά μου; Άλλο πράγμα είναι ν' ακούσεις κάτι και άλλο να το δεις· άλλο πράγμα είναι η αφήγηση λόγων κι άλλο η θέα και η εμπειρία των πραγμάτων.

Επειδή ο Θωμάς είχε αμφίβολη γνώση, σε οχτώ μέρες ο Δεσπότης ξαναήρθε πάλι στους μαθητές Του, που ήταν συγκεντρωμένοι όλοι μαζί. Αφησε πρώτα να κατηχηθεί ο Θωμάς από τους συμμαθητές του στις ενδιάμεσες μέρες. Παραχώρησε να καίγεται από τη δίψα να Τον αντικρύσει. Κι όταν η ψυχή του άναψε από τον σφοδρό πόθο της θέας Του, τότε στην κατάλληλη ώρα ο ποθητός βρήκε αυτόν που ποθούσε. Με τον ίδιο τρόπο, όπως και προηγούμενως, από τις κλεισμένες πόρτες μπήκε και τους είπε: «**Ειρήνη σ' εσάς**», για να ταυτιστεί το πράγμα με το θαύμα και για να βεβαιώσει το λόγο των αποστόλων και για να παραστήσει την ακρίβεια του δεύτερου ερχομού του. Έπειτα είπε στο Θωμά. «**Βάλε το δάχτυλό σου εδώ και δεσ τα χέρια μου**». Τι ύψος απέραντης φιλανθρωπίας! Τί πέλαγος αμέτρητης συγκαταβάσεως! Δεν περίμενε την προσέλευση του μαθητού, δεν περίμενε να πλησιάσει αυτός που είχε ανάγκη να παρακαλέσει και να πετύχει ό,τι ήθελε. Μήτε για λίγο δεν τον στέρησε από την επιθυμία. Ο ίδιος ο αγαπημένος με τη βία τραβούσε κοντά Του αυτόν που Τον αγαπούσε: ο ίδιος έσυρε στην πληγή το δάχτυλο εκείνου που είχε τον πόθο: ο ίδιος με τη δεσποτική γλώσσα του τράβηξε το χέρι του δούλου λέγοντας σ' αυτόν. «**Βάλε το δάχτυλό σου εδώ και δεσ τα χέρια μου**». Σαν άνθρωπος ήμουν απών, Θωμά, αλλά σαν Θεός ήμουν παρών και αυτά που είπες στους αδελφούς σου. Ήμουν κοντά σας με τη θεότητά μου και μακριά σας με την ανθρωπίνη φύση μου. Θέλεις να σου υπενθυμίσω τα λόγια που είπες προηγουμένως; Δεν είπες «**αν δε δω μέσα στα χέρια Του τα σημάδια των καρφίων**

και δε βάλω το δάχτυλό μου στα σημάδια των καρφίων και δεν βάλω το χέρι μου στην πλευρά Του, δε θα πιστέψω»; Δεν βγήκαν από τα χείλη σου τα λόγια αυτά; Τα λόγια αυτά δεν ανταποκρίνονται στους λογισμούς σου; Γι αυτό ξαναήλθα: για να μην αμφιβάλεις. Γι αυτό είμαι κοντά σας δεύτερη φορά. Έχω έρθει γι αυτά πού επιθυμείς. Τώρα ήρθα για σένα, τον ένα, εγώ που για το χαμένο πρόβατο κατέβηκα από τους ουρανόους, χωρίς καν να τους αφήσω. Μή διστάσεις λοιπόν να μάθεις ό,τι ποθείς: μη ντρέπεσαι να κοιτάξεις καλά ό,τι θέλεις. Μην αποφύγεις να βάλεις το δάχτυλό σου στα χέρια μου. Ανέχομαι και το περίεργο δάχτυλο, όπως ανέχτηκα τα καρφία. Υπομένω την περιέργεια του φίλου, όπως υπέμεινα την κακία των εχθρών. Με σταύρωσαν οι εχθροί μου και δεν αγανάκτησα και δε θα υποφέρω τη δική σου εξέταση; «**Βάλε το δάχτυλό σου εδώ και δεσ τα χέρια μου**», πού τραυματίστηκαν για σας, για να θεραπευθούν τα χτυπήματα των δικών σας ψυχών. Κοίταξε τα χέρια μου και συλλογίσου αν είμαι εκείνος που εκούσια σταυρώθηκε ή κάποιος άλλος; Δες τα χέρια μου, που άφησα να διατηρούν τα σύμβολα της εβραϊκής μανίας. Κι όταν με τη συνηθισμένη αναίδειά τους μου πουν οι Ιουδαίοι κατά την ημέρα της κρίσεως ότι «**εμείς, Κύριε, δε σε σταυρώσαμε**», τότε θα δείξω σ' αυτούς τους εχθρούς μου τα χέρια μου μ' αυτή τη μορφή και θα ντροπιάσω τους Ιουδαίους, μόλις τα αντικρύσουν. Δές τα χέρια μου, που μαρτυρούν το αληθινό γεγονός της αναστάσεώς μου. Μή νομίσεις πώς είναι μία φαντασία. Κράτησε αυτά τα χέρια σαν ομήρους της δικής σας

αναγεννήσεως. Κράτησε αυτά τα χέρια σαν αποδείξεις για την ανάστασή σας μέσα από τους τάφους. Κράτησε αυτά τα χέρια σαν άγκυρα που έπεσε στο βυθό του Αδη. Μη φοβηθείς καμμιά δυσκολία της ζωής, μη σε ζαλίσει καμμιά ζάλη του κόσμου. Μη φοβηθείς το φύσημα των αντιθέτων ανέμων, μη σε ανησυχήσουν οι καταιγίδες κι οι σκόπελοι της θάλασσας των εχθρών. Πέρνα με θάρρος το πέλαγος της ζωής, ταξίδευε κρατώντας την άγκυρα του πνεύματος, ταξίδευε έχοντας μπροστά σου σαν λιμάνι τον ουρανό. Ταξίδευε και να φοβάσαι μόνο το νανάγιο της αρνήσεώς μου. Περιγέλασε το θάνατο σαν νεκρό, περίπαιζε σαν ανίσχυρη τη φθορά. Να αποδεχθείς το τέλος της ζωής για χάρη μου σαν αρχή μιας πιο εσωτερικής ζωής και **«Φέρε το χέρι σου και βάλε το στην πλευρά μου»**. Αντλησε με το χέρι σου από τη βρύση που δίνει τη ζωή, το νάμα που ποθείς και ανακούφισε τη δίψα σου. **«Φέρε το χέρι σου και βάλε το στην πλευρά μου»**. Βάλε το χέρι στο ιατρείο της δημιουργίας και βγάλε το φάρμακο της επιθυμίας σου. Δέχομαι άγγιγμα χεριού που με αγαπά, εγώ που δέχτηκα την πληγή της λόγχης. **«Φέρε το χέρι σου και βάλε το στην πλευρά μου»**, για να μπορείς να αγωνίζεσαι γι αυτήν, για να μπορείς να αποκριθείς σ' αυτούς που πολεμούν την αλήθεια ότι με είδες μετά την Ανάσταση και με αναγνώρισες και με ψηλάφησες προσεκτικά. **«Φέρε το χέρι σου και βάλε το στην πλευρά μου»**. Για σένα την άφησα έτσι εγώ που θεράπευσα τα σώματα και τις ψυχές των άλλων. Πρόβλεψα σαν Θεός ότι θα θελήσεις να τη δεις έτσι. Και βλέποντας τα σημάδια του πάθους στη σάρκα μου να θεραπεύσεις το πάθος της ψυχής

σου. **«Φέρε το χέρι σου και βάλε το στην πλευρά μου»**, που τη φύλαξα έτσι με κάποιο σκοπό. Όταν γυρίσω πάλι από τους ουραμούς και καθίσω σε θρόνο ως κριτής ζωντανών και νεκρών, να δούν οι Εβραίοι κατάματα τα έργα της κακίας τους και μόνοι τους να αυτοκαταδικαστούν. **«Και μη φανείς άπιστος αλλά πιστός»**. Είναι κακό η απιστία· κάνει τον νου να βουλιάξει. Η πίστη τον ανεβάζει στον ουρανό. Η απιστία τυφλώνει τη ψυχή. Η πίστη φωτίζει τους λογισμούς. Η απιστία δεν δέχεται και αυτά που βλέπει. Η πίστη βλέπει και τα αόρατα κατακάθαρα. Ο άπιστος έχει ολοκληρωτική άγνοια. **«Μη γίνεις άπιστος, αλλά πιστός»**. Διώξε το σύννεφο της απιστίας και κοίταξε τις καθαρές ακτίνες της πίστεως. Γίνε άξιος απόστολος της θεότητάς μου ανάμεσα σε όλους. Γίνε τέτοιος, όπως πρέπει να είναι αυτός που με συνάντησε και είδε τέτοια, όπως εσύ. Όμοια με τους άλλους αποστόλους σε κάλεσα, όμοια με αυτούς σε τίμησα, όμοια με αυτούς οπλίσου. Όμοια με αυτούς είδες ότι είδαν, όμοια με αυτούς σου εμπιστεύθηκα σαν φίλο όλο μου το μυστήριο· όμοια με αυτούς κήρυξε τη δύναμή μου. Μην πεις πάλι, αφού με είδες έστω και μία φορά: **«Αν δεν δω στα χέρια Του τα σημάδια των καρφιών δε θα πιστέψω»**. Όσο είμαι μαζί σας άφησε ελεύθερη, όπως θέλεις, την περιέργειά σου. Όσο έχεις δίπλα σου το ουράνιο κλήμα, όλα τα κλαδιά και τα σταφύλια του ερεύνησε. Θα ανέβω στους ουραμούς, απ' όπου ήρθα στη γη, θα ανεβώ εκεί που είμαι πάντα. Θα ανέβω με την ανθρώπινη φύση μου εκεί απ' όπου για χάρη σας κατέβηκα με τη θεία μου φύση. Θα ανέβω μ' αυτό μου το σώμα, αν και

χωρίς αυτό ήρθα από εκεί, παρόλο που ταυτόχρονα παρέμενα εκεί πέρα. Θα ανέβω στους πατρικούς κόλπους με τη δική σας φύση, αν και είμαι και τώρα στους κόλπους του Πατέρα. Τελείωσα το έργο, για το οποίο έκανα αυτή την πορεία.

Αφού άγγιξε λοιπόν ο Θωμάς τα χέρια και τη θεία πλευρά του Κυρίου γέμισε από δειλία μαζί και χαρά βλέποντας αυτά που επιθύμησε και αμέσως ξεσπά σε ύμνο, κραυγάζοντας προς τον Κύριο. **«Κύριέ μου και Θεέ μου»**. Συ είσαι ο Κύριος και Θεός. Συ είσαι και άνθρωπος και φιλάνθρωπος. Συ είσαι ξενόφερτος και παράξενος γιατρός της φύσεως. Δεν κόβεις με το νυστέρι τα πάθη, δεν καις με φωτιά τις πληγές, δε μαζεύεις από τα βοτάνια τη δύναμη των φαρμάκων σου, δε δένεις με ορατούς επιδέσμους τις βασανιστικές πληγές. Διαθέτεις αόρατους επιδέσμους αγάπης, που αόρατα τονώνουν τα καταπονημένα μέλη. Έχεις λόγο πιο κοφτερό από το μαχαίρι. Έχεις λόγο δυνατότερο απ' τη φωτιά. Έχεις βλέμμα γλυκύτερο απ' το φάρμακο. Σαν Δημιουργός αγιάζεις χωρίς κόπο το δημιούργημά Σου, σαν Πλάστης μεταπλάθεις τα πλάσματά Σου χωρίς να κουραστείς. Σύ κατά το θέλημά Σου καθάρισε τους λεπρούς,

έκανες τους κουτσούς να τρέχουν, τους παράλυτους να σηκώνουν τα κρεβάτια τους, τους γεννημένους τυφλούς τους προστάζεις να πετάξουν το σκοτάδι με νύψιμο. Εξόρισες τους δαίμονες απ' τα δημιουργήματά Σου, με θέλημά Σου πιάστηκες από τους εχθρούς και από τους Ιουδαίους. Τα πάντα δέχτηκες για μένα στο σώμα Σου, **«Ω Κύριε και Θεέ μου»**.

Αναγνώρισα τον Κύριό μου, αναγνώρισα τον αλιέα και φύλακά μου, αναγνώρισα το βασιλιά και Κύριό μου. **«Ω Κύριέ μου και Θεέ μου»**. Πιστεύω, Κύριε, στην οικονομία Σου, πιστεύω στη συγκατάβασή σου, πιστεύω στην ανάληψη από μέρος Σου της φροντίδας μου, πιστεύω στον προσκυνητό Σου στανρό, πιστεύω στα παθήματα της σάρκας Σου, πιστεύω στον τριήμερο θάνατό Σου, πιστεύω στην αναστάσή Σου. Λοιπόν δεν έχω πια περιέργεια. Πιστεύω, δεν κάνω πια έλεγχο. Πιστεύω, δε στήνω πια τη ζυγαριά του νου. Πιστεύω, δεν έχω πια περιέργεια. Πιστεύω στα μάτια μου και στα χέρια μου. Με δίδαξαν αυτά που είδα να μην κάνω έλεγχο. Ψηλάφησα κι έμαθα να προσκυνώ, όχι να φιλονικώ. Ένα Κύριο και Θεό γνωρίζω, τον Κύριό μου Χριστό. Ας είναι δοξασμένος και δυνατός στους αιώνες.

Αμήν.